

Радојица Миловић

НЕМИР

У немиру се препознајемо
и ројимо као инсекти
промрзли на градској студени
враћамо се у легла
да умор заборавимо.

Никоме се не исповедамо
узимамо у руке лице хартије
бесомучно се исписујемо
привидно ослобођени море
одлазимо на починак.

Чекамо да окопни поамна мисао
у глави пуној забуне
у мимоходу давимо туђе погледе
незадовољни настављамо ход
без речи без трага без себе.

И даље верујемо у погрешно описан круг
у други редослед толико понављан
ничемо из бора као јавке
не знајући да смо тишином
ближи нејаву.

Пригајени немир израста у метафору
пуцају преграде и поте се риме
од нејава до привида
само редови исписани
нутрином истргнутом говоре.

ИЗМАЋИ СЕБИ

Ни реч рећи ни свој бити
не можеш смерно неопажен
ни песму до сажетости слити
а да не будеш поражен.

Сенком биваш светлошћу видан
прадавни роб нагости своје
митски јунак временом кидан
над којим велможе стоје.

Никаквом чулу неосетан
годинама цветаш погледа снена
о чврсто спутан безузлетан
постајеш птица безвремена.

Узалуд муза извор чисти
слатки мирис чулима слеђен
измаћи себи остати исти
заувек предодређен.

МОЋ БУЂЕЊА

Пробудимо се
остављајући сан
модрим водама,
да отекне тајним виром
далеко од меких
предела светлости
у дубину.

Пробуђени,
пођимо ка топлини
предвођени белом птицом
што жуди висину.

Недозрели немир
вратимо на почетак,
и тако поновљени
променимо смер.

Из тамног вира
драгих и недрагих ствари
пронађимо исходиште
за недоучени сан.

Поуздајмо се у врлину
у моћ речи,
ако нас издају снови
издати неће песма.